

napraviti njegov sin, grof Meranski, v obližji svojega gradu pri Meranu. Tako se je izpolnila želja rajnega nadvojvode, ki si je želel po smrti počivati v tem prelepem kraju.

I. T.

Sanje.

Šarovčev Janezek je bil tak neporednež, da vam kar povedati ne morem. Spenjal in plazil se je na drevesa, nagajal otrokom, dražil jih, in okolo hiše razvlekel vse, kar mu je prišlo pod roke, samó da je nered delal. Matere ni nikoli slušal. Naj ga je mati še takó prosila: „Janezek, bodi priden!“ nič ni maral nagajivec. Zna se, da je to dobro mater zeló bolélo. „Le čakaj, nič te ne ljubim, ker si tako nagajiv in neposlušen,“ dejali so mu večkrat, „kar služiti pojdem in potlej dobiš drugo mater, ki te bode tepla, ako ne bodeš hotel ubogati“ . . . Ali vse to je bilo zamán — Janezek se ni zmenil za nobeno besedo. Nasmeljal se je materi v lice, pa stekel od njih proč . . .

Kaj nè, otroci ljubi, to je bil pač malopriden deček? Vi, to dobro vem, niste taki. Saj tudi ne smete biti, ker bi vas drugače dobri Bog ne ljubil in morda tudi ostro kaznoval. — Toda nikarte misliti, da je Šarovčev Janezek še zdaj tak. Kaj še! Krivo bi ga sodili, če bi tako mislili, ker on se je vže pobiljšal in je zdaj prav priden deček. Le poslušajte, povedati vam hočem, kaj ga je izpreobrnilo.

Hude, strašne sanje je imel neko noč naš Janezek. Sanjalo se mu je, da mu so dobra mati na smrt zboleli. Tam na postelji jih je videl ležati tako zeló izpremenjene. Oči so imeli vdrte, lica bleda, čelo mrzlo in mokro od mrtvaškega potú. Zdaj pa zdaj so odprli oči, vzdihnili tako milo, potem pa jih zopet zaprli, kakor bi hoteli zaspati . . . Neizrečeno hudo jim je bilo. —

Sobo je razsvitljevala majhna brleča leščerba . . . Poleg postelje sta klečala babica in oče in še več drugih ljudi. Molili so. Janezek pa je sedel na postelji pri materinih nogah in kar nič ni mogel umeti, kaj se godi. Zdaj so odmolili navzoči in vstali. Oče so stopili bliže k postelji in babica za njimi. Tu je videl Janezek, kako imata oba solzne oči.

„Kaj jočete, babica?“ vprašal je.

„Oj, dete, joči tudi ti,“ dejala je babica, „joči in moli. Ali ne vidiš, kako zeló so bolni tvoja dobra mati, ali ne vidiš, da utegnejo zdaj in zdaj umreti?“

Zdaj je Janezek vse razumel. — Kakor bi trenil, udrl se mu je potok vročih solzá po mladem, nežnem lici. A te solze niso bile samó solze bridkosti, ki jo je občutilo nežno srčice, marveč bile so to tudi solze kesanja. „Zakaj bode umrla mamica? Zakaj me hoče zapustiti? Oh, najbrže zató, ker je nisem ubogal . . . oh . . . oh!“ takó je jel misliti skesani deček. — In solznega obraza se je približal vzglavji, razprostrl nežni ročici in oklenil se materi okolo vratú ter s tožnim glasom vprašal: „Kam hočete iti, mamica? Zakaj me hočete zapustiti?! . . . Oh, ostanite, ne hodite proč, saj vas ljubim, saj . . .“

In odprli so zlata mati oči, pogledali ga tako milo, potem pa se obrnili proč od njega, kakor bi mu hoteli reči: „Nič več ne maram zate, nagajivca! Umrla bom in te pustila samega na svetu, ker nečeš slušati — — —“

„Mama, ljuba mama, nikoli več vas ne bom žalil, nikoli več vam nagajal . . .“ obetal je Janezek obupno v hudih sanjah, in vroče solze so mu drle neprenehoma po licih. Nikar ne umrite, mama moja ljuba, nikar . . .“

Ali mati ga niso čuli več. Bridkostno je zajokala babica in oče so tudi jokali. Mati pa vsega tega niso čuli več . . . In jel je jokati tudi Janezek še bolj in . . . vsi so jokali, vsi tugovali. —

Kaj nè, otroci ljubi, strašne sanje! Ali ni jih še konec, poslušajte dalje!

Mater so položili na visok oder. V najlepše praznično oblačilo so jo oblekli, obuli jej lepe bele nogavice in na vzglavje položili molitevno knjigo. Roki pa so jej sklenili prav takó, kakor jih je ona v časih sklepala Janezku, ko ga je moliti učila, in sveto podobo križa so jej dali v sklenjeni roki. In veliko število lučic je gorelo pri odru . . .

In zopet si ni mogel razložiti Janezek, kaj vse to pomeni.

„Oh, mama, kako ste zdaj lepi!“ dejal je. „In tudi hudi niste nič več na mene, kaj nè, da nè? Zdaj le malo zaspite in kadar se probudite, zopet boste prijazno pobožali svojega Janezka, nič več ne bote hudi nanj . . . Kaj nè, mamica?“

Deček ni vedel, da so mati mrtva . . .

In ko je slišal, da se mati ne zbudé nikdar več, oj kako bridko je novič zajokal! Proti odru je stezal roki, da bi objel preljubljeno mamo, da bi jo poljubil . . . Babica ga je vzdignila k višku.

In Janezek se je oklenil materi okolo vratú, poljubil jo vroče, „mama! mama!“ klical je, ter se — probudil.

Sladko probujenje iz takih sanj! . . . Kako zeló se je pač razveselil Janezek, ugledavši poleg postelje svojo dobro mater, kako veselo jo je objel in poljubil! . . .

„Kaj pa se ti je sanjalo, da si tako jokal in me klical?“ vprašali so ga mati. —

„Da sem vas izgubil, da ste umrli, zato, ker sem vas vedno žalil, ker vas nisem slušal . . . Ali zdaj, mama moja ljuba, zdaj bom vedno lepo ubogljiv, samó da vas še imam . . .“

„Prav takó, ljubček moj,“ dejali so mati. „Vidiš, Bog ti je hotel pokazati, kako te lahko kaznuje, če ne bodeš slušal. On ti lahko mene vzame, in potlej ne boš imel nikogar, ki bi te božal, ki bi ti dajal kruhka . . . potlej boš sirota na sveti brez matere! Zatorej le lepo priden bodi od zdaj naprej in slušaj na vsako besedo!“ —

„Dà, dà, to hočem, mama moja ljuba,“ obljuboval je Janezek. „Nikoli več vas ne razžalim, da bi mi le ne umrli . . .“

Ljubeznivo se mu je nasmehnila dobra mati, pogladila dečku voljne laščke in vroč poljubek, ki mu ga je pritisnila na čelo, razodeval je, kar je čutilo njeno srce . . .

Potem je Janezek vstal. Ko so ga mati lepo napravili, pokleknil je in molil svojo jutranjo molitev. Oj, da bi ga bili videli, otroci ljubi, Šarovčevega Janezka, kakó je povzdignil svoji ročici k nebu, kako goreče, kako lepo je

molil! . . . In ko je izmolil vse, kar je znal, pristavil je še „Oče naš“ in „Češčeno Marijo“ za zdravje dobrej materi.

Dà, ves drug deček je bil danes Janezek!

Mati so mu prinesli zajutrek. Lepšo skledico je imel danes kot drugekrat in babica mu je spekla tako lep hlebček, da ga je Janezek kar gledal in si ga ni upal načeti. — — —

* * *

Glejte, otroci ljubi, tako se je poboljšal Šarovčev Janezek. Od sih dob nikomur več ne nagaja in svojo dobro mater sluša na vsak migljaj. Pa tudi mati ga ljubijo kakor zenico svojega očesa in ljubi Bog ga ima izvestno rad. Letos o Božiči bode star šest let in drugo leto bode začel v šolo hoditi. —m.—

— * —

Srcé — glava.

Srcé v telésu čudna stvar,
Olepšan božji je oltar;
A pèkla brezdnó živ je grób,
Če v njem strastí so, greha ròb.

Srcé nam hrani sladek mír,
Veselja, sreče čist izvír;
A težo nosi vseh nezgód,
Če žrtva bridkih je osóđ.

Vrhú telesa obla stvar —
Je glava; v njej nebeški žar —
Modrosti; ali črn je hram, —
V njem slabih misli stud nabran.

Svetóva ta, dva raja sta,
Če se v dobresti slagata;
Če v „srei — glavi“ je razdvój
Izbéga duh se v jádni bój.

Vse blage misli in željé
Se prosto k višku dvígnite!
Kot žarni venec se spletoč
V nebeške harmonije moč.

Ta venec krasní in dehteč,
Ta duh v višave hrepeneč,
Pripní nad solnce ga srcé,
Tam góri dom — ti stalen je.

J. Volkov.